Lénárt Emese

Mangó reggelire

Hajnalban kelt. Nem nyúlt a telefonért, nem kapcsolta fel a villanyt, a sötétben tapogatózva botorkált ki a fürdőszobába, majd vissza. Kinyitotta az ablakot. Mélyet szippantott a gesztenyefa virágjának hajnali illatából, legszívesebben beleharapott volna, mert korgott a gyomra, de sziromrágás helyett inkább visszaszólt a madaraknak. Ez rendes szokása volt, mióta egyedül élt. Mióta is? Inkább nem számolta. Arra az időre gondolt, ami eltelt a nagyolvasztó működése óta. Maga előtt látta az anyját és az apját, a földszintes nővérszállót, ahol az anyja teherbe esett, a szülei szélfútta, kalandor életét, mert abban a nagy érzelmi cunamiban úgy összekavarodtak, hogy még az esküvő előtt gyerek lett belőle. Szerelemből. Ő. Utána jött a labirintus, azokkal a kacifántos hajtűkanyarokkal, önmaga által emelt falakkal, és persze, hogy nem egy királyi építménybe tévedt, hanem olyanba, amit épkézláb ember messzire elkerül. Mert nem hülye. De neki ez kellett. Pont úgy, mint a beavatás. Amit a háta közepére se kívánt, de odafönt máshogy osztották a lapokat azokban az időkben. Volt abban minden. Pofára esés, csalódás, hazugság, nincstelenség, telefonok, esemesek, szakítás, sírás, rívás, családállítás, energiagyógyászat, illóolajok meg egyéb csodaszerek, mantrák, mágusok, Jézus Krisztus, Buddha, Mózes, minden. Csak győzze. Győzte. A feltámadásig. Muszáj volt, mert ha ott marad lenn a pokol legalján, akkor a büdös életbe nem indul el a fény felé. Igaz, senki se mondta neki, hogy arra kell menni, csak azt még a koromsötét erdőből tudta, ahová hatévesen vitték ki életében először, hogy ilyenkor nem kell félni, és mindig a legfényesebb csillagot kell követni. A Hajnalcsillagot. A nagyanyja már csak tudta, hiszen erről dalolt neki reggeltől estig, amikor a karjában altatta. „Megyen már a hajnalcsillag lefelé" – dúdolta nagyi, de az mindegy volt neki, hogy merre megyen, mert ő kisebb kitérőkkel, azóta is fölfelé tartott. A feltámadás aztán kipucolt mindent. Barátságokat, éntudatot, azonosulást, ragaszkodást titulushoz, hivatáshoz, fájdalmakat, gennyes sebeket, régi családi mintákat, hitrendszereket, vitt mindent, ami beleég az ember bőrébe és szöveteibe a gyerekkora óta, és amihez még a társadalom is hozzáteszi magáét. Az elvárásaival, az ítéletével, a bíráskodásával. Milyen jogon? Csoda, hogy az ember nem bolondul bele. Ő is a határán volt, de végül feltámadott. Nem harmadnapon, azt még gyakorolnia kell, hanem ezer nap után. Ennyi szenvedéshez ennyi nap dukál. Papírforma szerint, mint egy hosszú elvonuláson a himalájai

kolostorban. El se kellett utaznia hozzá. Kibírta, mint egy remete. Társ nélkül, érintés nélkül, mosógép nélkül, porszívó nélkül, melegvíz nélkül, aztán elkezdte bontani a falakat meg az ablakrácsokat is tégláig, legalábbis képzeletben. Eladott mindent, amit csak tudott, ingből, gatyából maradt egy-egy darab, a lakása meg olyanná vált, mint egy üres templom, ahol a lényeg a láthatatlanban van. Úgy döntött ma reggel mangót eszik reggelire. Életében soha nem evett még mangót. Annyit tudott róla, hogy örökzöld, sűrű lombozatú fa. Meg azt, hogy a hinduknál a bölcsességadás, a szerelem, az odaadás szimbóluma. Itt az ideje mindháromnak. Ági vajon honnan tudta? Tegnap nyomta a kezébe, amikor átjött hozzá, mert a fülakupunktúrás kezelést akarta gyakorolni a fülein. Olyat se csinálták neki még soha. Gondolta, bevállalja. Egy szúrással több vagy kevesebb van rajta, mindegy. A többi sebe különben is begyógyult már. Öt szúrás után megtudta, hogy magas a fájdalomküszöbe. Visszakérdezett: – Tényleg? Pedig ő közben csak az eltelt évtizedekre gondolt, a felmenőire, akik egyik helységről a másikra vándoroltak, mint a kóbor vadak, a dédapjára, aki falut alapított, mindkét dédanyjára az összes huszonegy gyerekkel, életre, halálra, békére, háborúra, és arra a felismerésre, hogy soha ne engedjük meg másoknak, hogy gúzsba kössék a szárnyainkat, és ha mégis hagytuk, utána újra tanuljunk meg repülni. Meg azt is, hogy a Kékszakállú herceg vára a saját lelkének bugyraira hajaz, és Kékszakállú mégsem volt olyan rossz csávó. Meghámozta a mangót, és gondos mozdulatokkal felkockázta. A szájába vette a fényes, sárga darabokat. Ilyen színt is csak az univerzum tud kikeverni az égi palettáról. Sokáig forgatta, élvezte a savanykás ízt, majd gondos mérlegelés után lenyelte. Felkelt a nap. Béke volt benne. Kinn egy cinke tollászkodott a gesztenyefa alatt. Sziromszőnyegen.